

та. Отъ туй време Европейска Гърция сѣ повече запустявала и ослабвала. Елинска-та (старо-грѣцка-та) народность се губила и смѣвала съ чужденци-тѣ; губила се сѣщо така, както се губи чяша вино въ едно буре съ вода. Елинския духъ и Елинския езикъ станахъ домашни и се изравнихъ съ умствено-то развитие на Азиятци-тѣ и Африканци-тѣ, ала за това и сѣшта-та старо-грѣцка раса — онази чиста Елинска кръвъ, пропадна и се изгуби за навѣки вѣковъ.

Въ долния Египетъ, по брѣга на Сръдиземно море, Александъръ основалъ новъ градъ — *Александрия*. Мѣстото бѣ така сгодно и добро штото новия градъ за късо време се намножи и разшири твърдѣ много и изведнажъ обори сичко-то значение на Атина. Въ Александрия дохождали отъ сички-тѣ страни и предприимачи — капиталисти, и даровити артисти, и велики учени мъже. Политика-та на Птоломеи-тѣ — тѣзи близки наследници на Александра, докарала Александрийска-та търговия и Александрийска-та наука до най-високъ степенъ на развитие. Въ Александрия се развила и сичка-та умствена мошь на Елинския народъ. И така Александъръ вдигналъ единъ такъвъ градъ, въ който Елинския умъ най-много работилъ; а Александрова учитель *Аристотель* — единъ отъ най-гениялни-тѣ хора на стария вѣкъ — основалъ нова метода, по която се развила Александрийска-та наука и по която и занапредъ ште се развивать сички-тѣ клонове на положителни-тѣ знания. Въ туй билъ Аристотель съвършенно противоположенъ на сички-тѣ философи, а особено на своя учитель Платона. Платонъ